

Bøger er en Kvinde, der kæmper, bliver Maalet naturligvis det samme: en Kamp i Kjærlighed. Det er dog med helt forskellige Vaaben, der kæmpes, thi hver af disse tre Kvinder har sin særegne Væsensmagt at sætte ind; i „Den Bergtagne“ Kraften til at dø, i „Kvindelighed og Erotik“ Kraften til at leve — og i „Lykke“ Kraften til at resignere. Herved faar da ganske naturligt hver Bog sin egen Kolorit, hvorefter Resignationen nødvendigvis maa blive den svageste.

Den ganske unge Pige i „Lykke“ — Inger, som skal frembære Kvindens Ide, træder os imøde under jevne huslige Forhold. Hun er som en uopskaaren Bog. „Barn“ staar først paa Titelbladet, senere „Ung Pige“, men det er alt, hvad hendes Omgivelser ved derom. Bogens egenlige Indhold har ingen erfaret, og den bliver paa en Maade henlagt blandt det døde, uden nogensinde at være læst.

Den unge Læge, der senere fører hende hjem som sin Hustru, har tidligt taget Sigte paa hende; men der ligger noget udvortes til Grund for hans Øjemaal, og hvad der nærmest frister ham, synes netop at være hendes uberørte, uoplukkede Væsen. Ikke just fordi det indeslutter en Gaade, han ønsker at løse, men fordi det er ubevidst baade om Livet og om sig selv. Han skal da nok give det Præg! Som hans Hustru skal hun bære hans Farve. Han ved da, hvad hun er, og hvor han hvert Øjeblik i Livet kan tage hende. — Om en Udvikling ifølge sin egen Individualitet, kan der slet ikke være Tale.

Hun skal jo dele med ham de Forholde, som hans Stilling i Samfundet betinger — og hvorefter de lokale ikke har mindst at sige — hvorfor skulde hun behøve en særegen Udvikling til det? Hvad hun ikke forstaar, kan hun jo spørge ham om.

Vi ser, at her træder os en tredje Udgave imøde af den mandlige Egoisme, men med sin bestemte Lokalfarve.

Den unge Nordmand er en ualmindelig sund og kraftig Natur, hvis Livsmaal det er at kæmpe og sejre, og han styrer frejdigt ind paa Livsvirkets trange Vej med Eyne og Vilje til at yde sit Folk al den Støtte, der behøves imod Naturforholdenes Magt. Han har faaet Ansættelse i en af de trange Bygder mellem Fjeld og Strand, hvor Almuen maa kæmpe for Tilværelsen med alle de Kræfter, den har, men hvor Udbyttet alligevel bliver saa knappelig tilmaalt. Her er da hverken